

Finanzministeren (Strup): Det gjør mig ondt, at det ærede Medlem, som nu satte sig, har taget Anstod af et Udtryk, jeg brugte før. Jeg brugte Ordet: „absurd“, men jeg tror, at jeg kun brugte det om de Resultater, der ville fremkomme, naar det ærede Medlems Forslag blev vedtaget, og det ærede Medlems Forventning om, at det aldrig i Virkeligheden vilde træde i Kraft, skuffedes. Jeg tror, at det var i den Forbindelse, jeg brugte Udtrykket: „absurd“; skulde jeg have brugt det paa den Maade, at jeg har kaldt selve det ærede Medlems Ændringsforslag for absurd, saa beder jeg ham om at betragte det som en Fortalelse. — Naar det ærede Medlem bebrejdede mig, at jeg havde været saa taus i Landsthinget, saa haaber jeg, at det ærede Medlem noget vil tilgive mig, naar jeg siger, at jeg havde haft stor Vist til at udtale mig i Landsthinget, men at jeg netop dæmpede, holdt igjen paa denne Vist, idet jeg nemlig stadig mindebes det ærede Medlems ganske vist uretfærdige Betydning forleden, at det var mig, der hidfede Landsthinget til Modstand imod dette Thing. Derfor troede jeg, at den tilbageholdne Stilling, jeg indtog, i Landsthinget under Forhandlingerne, vilde have vundet Anerkjendelse hos det ærede Medlem, men jeg hører nu til min Beklagelse, at det heller ikke er det ærede Medlem tilpas.

Bajer: Det er kun en kort Bemærkning, hvorfor jeg bad om Ordet umiddelbart efter, at den høitærede Conseilpræsident havde haft Ordet første Gang. Det glædede mig at høre, at han udtalte Kjærlighed til den Tanke at løse Tvistigheder angaaende Traktater og Signende ved Boldgift, men han mente dog, at saadanne Bestemmelser ikke vilde faae videre praktisk Betydning. Jeg skal dog oplyse, at siden Aaret 1789 ere 38 internationale Stridigheder blevne bilagte paa denne Maade, og af disse ere 12 Tilfælde faldne i de sidste 10 Aar. Optællingen skyldes et Udvalg, som har været nedsat i den franske Rigsdag i Begyndelsen af dette Aar i Anledning af et i denne Retning indbragt Andragende af den bekendte Statsøkonom Basky.

Kimestad: Hvis det ærede Medlem for Dens Amt 4de Valgkreds (Monrad) og andre Medlemmer, som have talt i samme Retning, have Ret i, at Vedtagelsen af dette Forslag er det eneste Vilkaar for, at Traktaten med Spanien kan blive vedtaget, saa tror jeg ganske vist, at man jo maa opgive ethvert Haab om at se en saadan Ratifikation af Traktaten finde Sted. Det er jo dog vel

Noget, som neppe noget eneste Medlem enten i dette eller det andet Thing, med Undtagelse maaske af den ærede Forslagsstiller selv, har kunnet gjøre sig Illusioner om. at et Forslag som dette kunde blive vedtagen af begge Rigsdagens Afdelinger. Jeg tror, at man heller ikke hos Flertallet i dette Thing egentlig i den Henseende nærer nogenfombest Illusion om, at dette er et Middel til at faae den spanske Handelstraktat vedtaget, men derimod om, at man her har fundet — jeg skal ikke udtale Noget, om det er rigtigt eller ikke — en lempelig Vej, ad hvilken man kunde komme til at udtale den Negtelse af Traktaten, som man vil udtale, uden at udtale den i tydelige Ord. Det forekommer mig nemlig, at man ikke ret vel kan tænke sig Muligheden af, at den lovgivende Magts 3 Faktorer skulde ville vedtage et Forslag, hvis Styrke alene ligge i Absurditeten — for at blive ved dette Ord — af de Resultater, som fremkomme derved. Det er jo nemlig det, som fra begge Sider, og saa Flertallets Side, er blevet skarpt fremfat — navnlig fremtraadte det meget skarpt i den ærede Ordførers (Tauber) sidste Foredrag — at det, hvori Forslagets Styrke ligger, det, som er det gode ved det, er Absurditeten af de Resultater, som fremkommer derved, er Umuligheden af, at man kan blive staaende ved de Resultater, som fremkomme. Jeg tror, at den Situation vist sjældent har foreligget, at nogen lovgivende Magt gif hen og vedtog Noget, fordi det var saa urimeligt, at man umuligt kunde blive staaende derved, og for derved at lægge et Pres paa sig selv og skabe en Drivfjeder for sig selv til at komme til Enighed om noget Andet. Det er jo en Kjendsgjerning, der ikke er benægtet fra nogen Side, at det, der vil fremgaa som Udslag af den saakaldte Krigsstatolds Ophevelse, vil være, at man kommer hen til Toldpositioner, som ere ligefrem stik imod den Retning, i hvilken samtlige Lovgivningsmagtens Faktorer mene, at Toldlovgivningen bør bevæge sig, idet man jo herved haade med Hensyn til Vin, Brændevin og Tobak, hvor man netop vil bevæge sig i Retning af en Forhøielse, i Henseende til Sukker, hvor man har været enig om at blive staaende ved den hidtilværende Toldlovgivning, og flere Artikler netop gaar i den modsatte Retning af den tilsigtede. Dette vil jo yderligere, hvad den ærede Ordfører i det sidste Foredrag skarpt erklærede, føre til, at man bliver stillet paa en umulig Maade ved en Forhandling med andre Magter om Handelstraktater, som man jo forudsætter som nær forestaaende, fordi man har begyndt med at nedsætte Vintolden under det, som man ved den sidste spanske Traktat indrømmede Spanien, ja man